

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2465/2020
22.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Игњатовић, адвокат из ..., против тужених Општине Беочин из Беочина и МЗ „Черевих“ из Черевиха, које заступа Правобранилаштво општине Беочин, ради накнаде штете по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4058/19 од 24.10.2019. године, у седници одржаној 22.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4058/19 од 24.10.2019. године у делу у ком је преиначена првостепена пресуда и одбијен, као неоснован захтев тужиоца за исплату износа од 348.307,00 динара, са каматом и трошковима поступка.

У преосталом делу ревизија тужиоца **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10361/2018 од 27.05.2019. године, ставом првим и другим изреке, захтев тужиоца је делимично усвојен и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате на име накнаде материјалне штете 348.307,00 динара, са законском затезном каматом од 27.05.2019. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 235.032,28 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду материјалне штете преко досуђеног до износа од 406.169,00 динара са законском затезном каматом на ту разлику од пресуђења до исплате, као и део захтева за законску затезну камату на досуђени износ трошкова поступка од пресуђења до дана извршности пресуде. Ставом петим и шестим изреке противтужбени захтев тужених је делимично усвојен и обавезан је тужилац да туженима на име накнаде материјалне штете исплати 295.910,37 динара са законском затезном каматом од 20.05.2015. године до исплате. Ставом седмим изреке, обавезан је тужилац да туженима на име трошкова поступка плати 209.550,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је противтужбени захтев тужених за

исплату накнаде материјалне штете преко досуђеног износа до траженог износа од 371.700,00 динара са захтевом за исплату законске затезне камате на износ од 188.800,00 динара почев од 28.09.2012. године до исплате и на износ од 189.900,00 динара почев од 06.11.2012. године до исплате, као и законску затезну камату на трошкове поступка од дана пресуђења до дана извршности.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4058/19 од 24.10.2019. године, ставом првим изреке, жалбе странака су делимично усвојене, делимично одбијене и првостепена пресуда преиначена у побијаном усвајајућем делу (став два и шест изреке) тако што је захтев тужиоца за накнаду материјалне штете у износу од 348.307,00 динара са законском затезном каматом од 27.05.2019. године до исплате одбијен и тако што је одбијен противтужбени захтев тужене МЗ „Черевих“ за накнаду материјалне штете у износу од 295.910,37 динара, са законском затезном каматом од 20.05.2015. године, док је у погледу трошкова поступка у односу на тужиоца и тужену МЗ „Черевих“ одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка, а обавезан тужилац да туженој општини Беоцин накнади трошкове поступка у износу од 139.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу пресуда потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој МЗ „Черевих“ накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени су дали одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и став 3. и члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана у делу у коме је преиначена првостепена пресуда и одбијен његов захтев, док је у преосталом делу ревизија недозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 2000. године ушао у посед парцела бр. ... и ... КО ..., чији је власник у једном периоду био његов син, на којима је одлагао грађевински материјал и половне гуме. Парцеле бр. ... и ... КО ... биле су предмет судског поступка, који је окончан доношењем пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2130/10 од 17.06.2010. године, којом је утврђено брисање укњижбе права својине у корист тужиоцевог сина и успостава ранијег земљишнокњижног стања, са којих разлога је парцела бр. ... КО ... уписана као друштвена својина на којој ДП „Е Економија“ има право коришћења, а парцела бр. ... је уписана као друштвена својина на којој „Добровољно ватрогасно друштво“ Черевих има право коришћења. Републички водопривредни инспектор Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде је решењем од 16.06.2006. године наложио тужиоцу и његовом сину да у месту ..., ... -..., парцелу бр. ... КО ... доведу у првобитно стање по добијању решења, а у образложењу је наведено да је приликом инспекцијског прегледа утврђено да се

неконтролисано уносе дубоко у корито реке Дунав велике количине ђубрета, грађевинског шута, камена, камионских и тракторских гума. Тужилац није поступио по наведеном решењу. Служба за инспекцијске послове и урбанизам Општинске управе Беочин је решењем од 02.07.2012. године наложила МЗ Черевих да изврши чишћење површине за јавну намену, парцеле бр. ..., ... и ... КО ... и део обале уз реку Дунав и путног појаса наспрам наведених парцела и да уколико не поступи по наложеном да ће се чишћење наведених површина извршити преко другог лица на терет прекршиоца. Општина Беочин је одобрила средства за чишћење парцела бр. ..., ... и ... КО ..., по налогу Општинске управе Беочин од 02.07.2012. године и поступак чишћења је спроведен од стране МЗ Черевих.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је делимично усвојио захтев тужиоца за накнаду материјалне штете и обавезао тужене да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплате 348.307,00 динара са каматом од 27.05.2019. године до исплате, применом члана 154., 155. и 190. Закона о облигационим односима и члана 39. став 7. Закона о основама својинскоправних односа, јер је сматрао да су тужени у обавези да тужиоцу накнаде материјалну штету у висини вредности однетог грађевинског материјала и гума.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца за исплату накнаде материјалне штете исплатом износа од 348.307,00 динара, са каматом, правилном применом члана 154. и 172. Закона о облигационим односима.

Чланом 172. ставом 1. Закона о облигационим односима, прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. За заснивање одговорности правног лица у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима потребно је да је његов орган поступао незаконито (поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени), или да је поступао неправилно (поступање противно уобичајеном и прописаном начину обављене делатности која није у складу са општим нормама у вршењу службе) те да се такво поступање према насталој штети односи као узрок према последици (узрочно – последична веза).

Код утврђеног да је Републички водопривредни инспектор Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде још решењем од 16.06.2006. године наложио тужиоцу и његовом сину да парцелу бр. ... КО ... доведу у првобитно стање по добијању решења, да је у образложењу наведено да је приликом инспекцијског прегледа утврђено да се неконтролисано уносе дубоко у корито реке Дунав велике количине ђубрива, грађевинског шута, камена, камионских и тракторских гума, да тужилац и његов син нису поступили у складу са тим решењем, да је након тога Служба за инспекцијске послове и урбанизам Општине управе Беочин решењем од 02.07.2012. године наложила МЗ Черевих да изврши чишћење површине за јавну намену, парцеле бр. ..., ... и ... КО ... и део обале уз реку Дунав и путног појаса наспрам наведених парцела и како је поступак чишћења спроведен од стране МЗ Черевих, то је правилан закључак другостепеног суда да се у овом случају не ради о незаконитом и неправилном раду органа тужених, јер су тужени поступали у складу са решењима донетим од стране надлежних органа, па стим у вези тужилац нема право на накнаду тражене штете, правилном применом члана 172. Закона о облигационим односима. По

оцени Врховног касационог суда, у поступању органа тужених нема на законито и неправилног рада, као основа њихове одговорности за штету у смислу наведене законске одредбе, а изјављеном ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Нису основани ни наводи ревизије тужиоца којим се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање јер се ревизија из ових разлога не може изјавити на основу члана 407. став 2. Закон о парничном поступку.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

У преосталом делу у коме је потврђена првостепена пресуда којом је одбијен захтев тужиоца за исплату износа од 57.862,00 динара, а усвојен противтужбени захтев тужене општине Беочин за исплату износа од 295.910,00 динара ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.10.2014. године, а тужилац је поднеском од 12.07.2017. године смањио захтев за накнаду материјалне штете на износ од 406.169,00 динара. Противтужба је поднета 20.05.2015. године, а вредност предмета спора по противтужби је 371.700,00 динара.

Чланом 403. став 3. ЗПП, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром на то да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде којом је потврђена првостепена пресуда у делу у коме је одбијен захтев тужиоца за исплату износа од 57.862,00 динара, а усвојен противтужбени захтев тужене општине Беочин испод 40.000 евра у динарској противвредности, то је ревизија изјављена против одлуке донете у другом степену у том делу недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић